Lieta Nr. A 42519606
(A 1141-08/5)

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2008. gada 4. novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese I.Kaļiņina,

piedaloties pieteicējam *N.K.*,
atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes pilnvarotajai pārstāvei Evitai Šaršunei,

2008. gada 15. oktobrī atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *N.K.* pieteikuma par Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka 2006. gada 4. septembra lēmuma Nr.119 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Valsts policijas Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka 2006. gada 4. septembra lēmumu Nr. 119 (turpmāk arī – pārsūdzētais lēmums) atstāts negrozīts Galvenās kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes 3. biroja jaunākā inspektora 2006. gada 13. jūlija lēmums administratīvā pārkāpuma lietā Nr.520/PB 084842, ar kuru *N.K.* (turpmāk – pieteicējs) uzlikts naudas sods 30 latu apmērā, saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $149.^{8}$ panta devīto daļu.

[1.1] Pārsūdzētajā lēmumā norādīts, ka 2006. gada 13. jūlijā plkst. 20.12 pieteicējs vadīja transportlīdzekli *VW Passat*, valsts reģistrācijas numurs */dzēsta numura zīme/*, (turpmāk – transportlīdzeklis) Cēsu rajonā pa autoceļu Vidzemes šoseja - Cēsis no Vidzemes šosejas puses Cēsu virzienā ar ātrumu 132 kilometri stundā pie atļautā braukšanas ātruma 90 kilometri stundā, tādējādi pārkāpjot Ministru kabineta 2004. gada 29. jūnija noteikumu Nr. 571 „Ceļu satiksmes noteikumi" (turpmāk – CSN) 115.1. apakšpunkta prasības. Ātrums fiksēts ar braukšanas ātruma mērīšanas kontrolierīci Stalker Nr. 26679 [pieļaujamā kļūda mērījumos ir $\pm$7 kilometri stundā]. Minimālais braukšanas ātrums, ņemot vērā pieļaujamo kļūdu, ticis noteikts 125 kilometri stundā. Līdz ar to, braukšanas ātrums pārsniegts par 35 kilometriem stundā.

Par minēto pārkāpumu 2006. gada 13. jūlijā noformēts administratīvā pārkāpuma protokols un lēmums PB 084842.

[1.2] Sūdzības izskatīšanas gaitā par administratīvā pārkāpuma konstatēšanas apstākļiem no jaunākajiem inspektoriem *A.T.* un *R.A.* pieņemti dienesta ziņojumi, kā arī paskaidrojumus lietā sniedza liecinieki *S.Dz.* un *E.Dz.*

[1.3] Pamatojoties uz jaunāko inspektoru *A.T.* un *R.A.* paskaidrojumiem par pārkāpuma fiksēšanas apstākļiem un braukšanas ātruma mērīšanas kontrolierīces Stalker Nr.26679 tehniskajiem parametriem, atbildētājam nebija pamata apšaubīt

transportlīdzekļa fiksēto braukšanas ātrumu, jo, lai izslēgtu kļūdu, ātrums mērīts vairākas reizes.

Pieteicējs savā iesniegumā atbildētājam norādīja, ka braucis ar ātrumu 90-100 kilometri stundā, tas ir – pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu 90 kilometri stundā, līdz ar to apliecinot, ka nav ievērojis CSN 115.1. apakšpunkta prasības.

[2] 2006. gada 6. oktobrī pieteicējs iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka 2006. gada 4. septembra lēmumu Nr.119.

Pieteikums pamatots ar šādiem argumentiem.

[2.1] Pieteicējs norāda, ka 2006. gada 13. jūlijā plkst. 20.12 vadīja transportlīdzekli Cēsu rajona Drabešu pagastā pa autoceļu Valmiera Cēsis Drabeši, virzienā no Drabešiem uz Cēsīm ar braukšanas ātrumu 90 - 100 kilometri stundā. Sakarā ar to, ka Cēsīs bija pilsētas svētki, pieteicēja braukšanas virzienā brauca daudzas automašīnas kolonā. Distance starp tām bija maza. Pieteicēju apdzina sarkanas krāsas automašīna *Toyota Celica*, valsts reģistrācijas numura zīmi pieteicējs neatceras, un pieteicējs redzēja, ka pretējā virzienā brauc trafaretā policijas automašīna *Volvo*, līdz ar to inspektora *A.T.* norādītais, ka pēc apturēšanas pieteicējs esot teicis, ka velējies apdzīt pa priekšu braucošo automašīnu, ir nepatiess, jo tad pieteicējs būtu pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu, kas būtu neloģiski pie tā fakta, ka pieteicējs redzēja pretim braucošo policijas automašīnu. To apstiprina arī vēlāk policijā sniegtais *E.Dz.* paskaidrojums.

[2.2] Pieteicējs uzskata, ka inspektora *A.T.* apgalvojums, ka pieteicējs esot uzvedies familiāri, ir apmelojošs, jo autovadītāja stāžs pieteicējam ir 25 gadi un pieteicējs nekad nav izturējies vieglprātīgi pret policijas darbiniekiem, ko apliecina arī fakts, ka zinot, ka neesot lietojis alkoholiskos dzērienus, pieteicējs uzreiz piekrita veikt alkohola pārbaudi, nevis mēģināja skaidroties ar policijas darbiniekiem par pārbaudes veikšanas nelietderību.

[2.3] Pieteicējs norāda, ka viņam ir šaubas, vai radars spēj tik īsā laika sprīdī fiksēt pirmās automašīnas braukšanas ātrumu un uzreiz otrās automašīnas braukšanas ātrumu, ja distance starp abām automašīnām ir apmēram pieci metri, tāpēc pieteicējs arī apstrīdēja policijas darbinieka teikto par pieteicēja automašīnas ātrumu. Pēdējo divu gadu laikā par ātruma pārsniegšanu pieteicējs ir administratīvi sodīts divas reizes un nevienu reizi lēmumus nav pārsūdzējis, jo tad pieteicējs patiešām zināja, ka ir pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu.

[2.4] Pieteicējs palūdza policijas inspektoram uzrādīt radara mērījumus, ko viņš neuzrādīja, tāpēc pieteicējs arī atteicās parakstīt administratīvā pārkāpuma protokolu.

Tā kā pieteicējs apstrīdēja pārkāpuma faktu, tad pamatojoties uz LAPK 243. pantu inspektoram vajadzēja pieteicējam uzrādīt video vai foto, kur fiksēts pārkāpums, jo visas Ceļu policijas biroja automašīnas *Volvo* ir aprīkotas ar visām iespējamām tehniskām iekārtām pārkāpuma konstatēšanai, ko inspektors nedarīja.

[3] Atbildētājs lietā sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteicēja pieteikumu neatzīst, balstoties uz pārsūdzētajā lēmumā norādītajiem argumentiem, un lūdz tiesu to noraidīt, bet pārsūdzēto lēmumu atstāt negrozītu.

[4] Tiesas sēdē pieteicējs prasījumu uzturēja, balstoties uz pieteikumā minētajiem apsvērumiem, un papildus norādīja, ka pieteicējam nebija uzrādīti radara rādījumi, kas ir pamats apšaubīt veikto mērījumu precizitāti.

Atbildētāja pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina un, pamatojoties uz pārsūdzētajā lēmumā konstatētiem un paskaidrojumā minētajiem apsvērumiem, lūdza to noraidīt.

[5] 2008. gada 3. septembra tiesas sēdē lieciniece *S.Dz.*, paskaidroja, ka brauca ar pieteicēju vienā automašīnā, priekšā brauca automašīna *Toyota*. Pieteicēja vadītās automašīnas ātrums varēja būt ap 100 km/h, tāds kā priekšā braucošai automašīnai. Kad pieteicēju apturēja policija un paskaidroja pieteicējam, ka bija pārsniegts braukšanas

ātrums, radās šaubas, jo policijas darbinieki apturēja pieteicēju, nevis priekšā braucošu automašīnu. Bija šaubas par to, kura transportlīdzekļa ātrums ticis fiksēts, tāpēc pieteicējs atteicās parakstīt protokolu. Lieciniece norādīja, ka brauca uz policiju sniegt paskaidrojumu un apstiprina paskaidrojumā sniegto informāciju.

2008. gada 3. septembra tiesas sēdē lieciniece *E.Dz.* paskaidroja, ka brauca ar pieteicēju vienā automašīnā, sēdēja aizmugurē. Kāds ātrums bija pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim, lieciniece neredzēja, bet atceras, ka pirms pieteicēju apturēja policija, viņi brauca aiz automašīnas *Toyota*. Lieciniece apstiprināja, ka uztur spēkā savu policijai rakstīto paskaidrojumu.

2008. gada 15. oktobra tiesas sēdē liecinieks *A.T.* paskaidroja, ka 2006. gada 13. jūlijā pildījis dienesta pienākumus Cēsu rajonā kopā ar vēl diviem inspektoriem *R.A.* un *N.M.*, kontrolējot ātrumu braucošā režīmā. Braucot virzienā no Cēsīm uz Vidzemes šosejas pusi un atrodoties kalna galā, policijas darbinieki ieraudzīja pretimbraucošu automašīnu *Toyota*, kuras ātrums bija 95 km/h, un tai no aizmugures strauji tuvojās automašīna *VW Passat*, kuras ātrums bija 132 km/h. Atkārtoti mērot transportlīdzekļa ātrumu, radars uzrādīja tādu pašu ātrumu. Ar radaru var izmērīt ātrumu automašīnai, kas atrodas līdz 2 km attālumā. Liecinieks uzskata, ka pretimbraucošo automašīnu vadītāji varēja neredzēt policijas automašīnu, jo ātrums tika mērīts no liela attāluma. Lai apturētu transportlīdzekli, kas vadīts ar lielāku ātrumu, nekā tas ir atļauts, policijas darbinieki nolēma sekot pieteicēja vadītajam transportlīdzeklim. Pēc transportlīdzekļa apturēšanas pie vadītāja piegāja inspektors *N.M.*, stādījās priekšā un paziņoja par izdarīto pārkāpumu, uz ko vadītājs atbildēja, ka gribējis apdzīt priekšā braucošo automašīnu. Ātrumu mērīja un protokolu noformēja *A.T.* Kad pieteicēju iepazīstināja ar sastādīto protokolu, pieteicējs atteicās to parakstīt. To, ka pieteicējs atteicās parakstīt protokolu, ar saviem parakstiem protokolā apliecināja liecinieki. Ātruma mērījums pieteicējam netika uzrādīts, jo to viņš palūdza pēc protokola sarakstīšanas, bet uz to brīdi jau bija veikti citi mērījumi un pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātruma mērījums nesaglabājās. Uz pieteicēja jautājumu, kāpēc policijas darbinieki nesaglabāja ātruma mērījumus tādā strīdīgā situācijā, *A.T.* atbildēja, ka tas notika tāpēc, ka sākumā pieteicējs mutiski atzina, ka ātrumu pārsniedza, jo gribēja apdzīt priekšā braucošo automašīnu.

2008. gada 15. oktobra tiesas sēdē liecinieks *R.A.* paskaidroja, ka 2006. gada 13. jūlijā pildījis dienesta pienākumus Cēsu rajonā kopā ar vēl diviem inspektoriem *A.T.* un *N.M.*, kontrolējot ātrumu dienesta automašīnā braucošā režīmā. Liecinieks sēdējis uz aizmugurējā sēdekļa, ātrumu mērīja priekšā sēdošie policijas darbinieki. Vietā, kur tika veikti mērījumi, ceļš labi pārredzams. Brauca Toyota, aiz tās 100 - 200 metru attālumā *VW Passat*, kas strauji tuvojās Toyotai. Otrajai automašīnai radars fiksēja ātrumu 132 km/h. Kad tika apturēta automašīna *VW Passat*, ar vadītāju runāja inspektors *N.M.*, kurš atgriežoties pie dienesta automašīnas, pateica, ka apturētais vadītājs ir teicis, ka ātrumu pārsniedza, jo gribēja apdzīt priekšā braucošu automašīnu. Protokolu noformēja *A.T.* Kad protokolu uzrādīja vadītājam, viņš palika agresīvs un *R.A.* nolēma pārbaudīt, vai vadītājs nav alkohola reibumā. Pārbaudē noskaidrojās, ka nav. Dienesta ziņojumā rakstītais pilnībā atspoguļo notikušo.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties administratīvā procesa dalībnieku paskaidrojumus, pārbaudot lietas materiālus un izvērtējot lietā esošos pierādījumus, to skaitā liecinieku liecības, pēc savas iekšējas pārliecības, atzīst, ka pieteicēja pieteikums nav pamatots un ir noraidāms.

[7] Administratīvā procesa likuma (turpmāk – APL) 103. pantā noteikts tiesas pienākums, izskatot administratīvo lietu, pārbaudīt iestādes izdota administratīvā akta

tiesiskumu un lietderības apsvērumus iestādes rīcības brīvības ietvaros. Administratīvā akta tiesiskums tiek vērtēts, pārbaudot, vai iestāde to izdodot, rīkojusies saskaņā ar materiālajām un procesuālajām normām. Lietderības apsvērumi tiek vērtēti, pārbaudot, vai administratīvais akts izdots pamatoti, un vai tas pārlieku neierobežo personas intereses, samērojot tās ar sabiedrības interešu aizsardzību.

Administratīvā akta, ar kuru uzlikts administratīvais sods pieteicējam, izdošana saistīta arī ar LAPK noteiktā procesa ievērošanu.

[8] Saskaņā ar LAPK 8. panta pirmo daļu persona, kura izdarījusi administratīvo pārkāpumu, ir atbildīga saskaņā ar likumu, kas ir spēkā pārkāpuma izdarīšanas laikā un vietā. Līdz ar to spriedumā LAPK normas, kas paredz atbildību par administratīvo pārkāpumu, ir izteiktas likuma redakcijā, kas bija spēkā administratīvā pārkāpuma lietas izskatīšanas laikā.

Pārsūdzētais lēmums, kas pieteicējam ir nelabvēlīgs administratīvais akts, pamatots ar CSN 115.1. apakšpunktu un LAPK 149.^{8} panta devīto daļu.

CSN 115.1. apakšpunkts noteic, ka ārpus apdzīvotām vietām transportlīdzekļu braukšanas ātrums nedrīkst pārsniegt (..) vieglajiem automobiļiem (..) 90 km/h.

Saskaņā ar LAPK 149.^{8} panta devīto daļu par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā ar (..) vieglajiem automobiļiem (..) uzliek naudas sodu transportlīdzekļa vadītājam trīsdesmit latu apmērā.

Tātad, lai personu sauktu pie administratīvās atbildības saskaņā ar šo tiesību normu, nepieciešams konstatēt, ka persona pārsniegusi atļauto braukšanas ātrumu no 31 kilometra stundā līdz 40 kilometriem stundā un pārkāpums ir izdarīts ārpus apdzīvotās vietas.

[9] Tiesa konstatē, ka lietā nav strīda par to, ka pieteicējs 2006. gada 13. jūlijā plkst. 20.12 vadīja transportlīdzekli Cēsu rajonā pa autoceļu Vidzemes šoseja - Cēsis no Vidzemes šosejas puses Cēsu virzienā.

Lietā ir strīds par to, vai pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības par protokolā konstatēto pārkāpumu, ņemot vērā to, ka pieteicējs neatzīst, ka būtu pārkāpis atļauto braukšanas ātrumu protokolā norādītajā vietā un laikā.

[10] Atbilstoši LAPK 9. pantā noteiktajam, par administratīvo pārkāpumu atzīstama prettiesiska, vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība, kura apdraud valsts vai sabiedrisko kārtību, īpašumu, pilsoņu tiesības un brīvības vai noteikto pārvaldes kārtību un par kuru likumā paredzēta administratīvā atbildība.

Saskaņā ar LAPK 243. panta pirmo daļu pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuri fakti, uz kuru pamata institūcijas (amatpersonas) likumā noteiktajā kārtībā nosaka administratīvā pārkāpuma esamību vai neesamību, pie administratīvās atbildības sauktās personas vainu un citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā.

Saskaņā ar šā panta otro daļu, panta pirmajā daļā minētos faktus citstarp konstatē ar protokolu par administratīvo pārkāpumu, ar tās personas paskaidrojumiem, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ar liecinieku liecībām un citiem dokumentiem, kā arī pārkāpumus fiksējošiem tehniskiem līdzekļiem (braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces, mērierīces alkohola koncentrācijas noteikšanai izelpotajā gaisā, foto, video u.tml.).

Tātad par pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietā var uzskatīt protokolu, personas paskaidrojumu, liecinieku liecības, policijas darbinieku sastādītos ziņojumus, braukšanas ātruma noteikšanas mērierīces mērījumus.

[11] Tiesa konstatē, ka lietā ir šādi pierādījumi.

[11.1] Protokols PB 084842, kurā konstatēts, ka pieteicējs 2006. gada 13. jūlijā plkst. 20.12 vadīja transportlīdzekli Cēsu rajonā pa autoceļu Vidzemes šoseja - Cēsis no Vidzemes šosejas puses Cēsu virzienā ar ātrumu 125 kilometri stundā pie atļautā

braukšanas ātruma 90 kilometri stundā. Ātrums fiksēts ar braukšanas ātruma mērīšanas kontrolierīci Stalker Nr.26679.

Minēto protokolu pieteicējs nav parakstījis (lietas 23.,24. lapa) un paskaidrojumu nav sniedzis.

[11.2] Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes 3. biroja jaunākā inspektora *A.T.* 2006. gada 9. augusta ziņojums (lietas 57. lapa), kurā norādīts, ka 2006. gada 13. jūlijā viņš pildījis dienesta pienākumus Cēsu rajonā, braucot ar dienesta automašīnu *Volvo S60,* valsts reģistrācijas numurs */dzēsta numura zīme/,* pa autoceļu Vidzemes šoseja - Cēsis Vidzemes šosejas virzienā, braucošā režīmā kontrolējot transportlīdzekļu braukšanas ātrumus ar ātruma mērīšanas kontrolierīci Stalker Nr.26679. Plkst. 20.12 pretim braukusi automašīna *Toyota Celica,* kurai tika fiksēts braukšanas ātrums 95 kilometri stundā. Pabraucot garām minētajam vieglajam automobilim, nākošajam automobilim *VW Passat,* valsts reģistrācijas numurs */dzēsta numura zīme/,* tika fiksēts braukšanas ātrums 132 kilometri stundā. Lai apturētu transportlīdzekli, ekipāža apgriezās braukšanai pretējā virzienā. Pēc vieglā automobiļa *VW Passat* apturēšanas, tā vadītājs *N.K.* paskaidrojis, ka esot pārsniedzis atļauto braukšanas ātrumu, jo gribējis apdzīt priekšā braucošo automobili *Toyota Celica*. Pēc administratīvā pārkāpuma protokola Nr. PB 084842 sastādīšanas, vadītājs pārkāpumam nepiekrita un liecinieku klātbūtnē atteicies parakstīt protokolu. *A.T.* norāda, ka vadītājs sarunas laikā esot uzvedies familiāri. Fiksētais transportlīdzekļa braukšanas ātrums vadītājam netika uzrādīts. Vieglā automobiļa *VW Passat* salonā atradušies arī pasažieri.

[11.3] Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes 3. biroja jaunākā inspektora *R.A.* 2006. gada 31. augusta ziņojums (lietas 58. lapa), kurā noradīts, ka 2006. gada 13. jūlijā viņš kopā ar jaunākajiem inspektoriem *A.T.* un *N.M.* pildīja dienesta pienākumus Cēsu rajonā. Braucot ar dienesta automašīnu tika veikta transportlīdzekļu braukšanas ātruma kontrole braucošā režīmā. Jaunākais inspektors *R.A.* sēdēja policijas transportlīdzekļa aizmugurējā sēdeklī. Braucot pa autoceļu Vidzemes šoseja - Cēsis, Cēsu virzienā viņiem pretī braucis vieglais automobilis *Toyota Celica*, kuram ticis fiksēts braukšanas ātrums 95 kilometri stundā. Aiz minētā automobiļa braucis transportlīdzeklis *VW PASSAT*, kurš strauji tuvojies priekšā braucošajam vieglajam automobilim. Automobilim *VW Passat* ticis fiksēts braukšanas ātrums 132 kilometri stundā. Lai pārliecinātos, ka automobilis *VW Passat* brauc pārsniedzot atļauto braukšanas ātrumu, tas ticis fiksēts atkārtoti. Ieslēdzot dienesta automašīnai mirgojošās bākugunis un apgriežoties braukšanai pretējā virzienā, automobilis *VW Passat* tika panākts un ar skaļruņa palīdzību apturēts. *R.A.* norāda, ka pie vieglā automobiļa *VW Passat* piegājis jaunākais inspektors *N.M.*, stādījies priekšā un paskaidrojis vadītājam pārkāpuma būtību. *R.A.* paskaidro, ka viņš un *A.T.* redzējuši, ka vadītājs *N.K.* bijis noskaņots diezgan agresīvi. *R.A.* nolēmis pārbaudīt, vai vadītājs nav lietojis alkoholiskos dzērienus, tāpēc tika veikta alkohola koncentrācijas pārbaude izelpas gaisā (pārbaudes rezultātā alkohola koncentrācija izelpas gaisā netika konstatēta). *A.T.* automobiļa *VW Passat* vadītājam par minēto CSN pārkāpumu sastādījis administratīvā pārkāpuma protokolu PB 084842, vadītājs *N.K.* minēto protokolu atteicies parakstīt.

[11.4] Ātruma mērierīces Stalker Nr.26679 protokolā nostiprinātais pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātruma mērījums. Saskaņā ar verificēšanas sertifikātu Nr. E1332V05 radara autotransporta līdzekļu ātruma kontrolei Stalker Nr.26679 verificēšana veikta 2005. gada 26. jūlijā un mērīšanas līdzeklis atzīts par derīgu. Sertifikāts derīgs līdz 2006. gada 25. jūlijam (lietas 25. lapa).

[11.5] *S.Dz.* 2006. gada 8. septembra paskaidrojums (lietas 30. lapa), kurā viņa norādīja, ka 2006. gada 13. jūlijā viņa kā pasažiere braukusi *N.K.* vadītajā transportlīdzeklī *VW Passat* Cēsu virzienā. Viņiem pa priekšu apmēram sešu metru attālumā braucis vieglais automobilis *Toyota Celica* sarkanā krāsā. Braukšanas ātrumu

viņa neesot ievērojusi. Pretim braukusi policijas automašīna. To ievērojis arī vieglā automobiļa *Toyota Celica* vadītājs, straujāk nobremzējot. Arī *N.K.* bremzējis. Policijas automašīna ieslēgusi mirgojošās bākugunis un apgriezusies braukšanai pretējā virzienā. Tobrīd apstājies gan transportlīdzekļa *Toyota Celica* vadītājs, gan arī *N.K.* Policijas darbinieks piegājis pie pieteicēja automobiļa un stādījies priekšā. Sarunu starp policijas darbinieku un *N.K.* lieciniece *S.Dz.* nav dzirdējusi.

[11.6] *E.Dz.* 2006. gada 8. septembra paskaidrojums (lietas 31. lapa), kurā viņa norādīja, ka 2006. gada 13. jūlijā viņa braukusi *N.K.* vadītajā transportlīdzeklī *VW Passat*. Viņiem pa priekšu braucis vieglais automobilis *Toyota Celica*. Ieraugot pretī braucošo policijas automašīnu, vieglā automobiļa *Toyota Celica* vadītājs samazinājis braukšanas ātrumu, līdz ar to arī *N.K.* samazinājis sava transportlīdzekļa braukšanas ātrumu. Attālums starp minētajiem transportlīdzekļiem bijis apmēram 5 - 7 metri. Policijas automašīna ieslēgusi mirgojošās bākugunis un apgriezusies braukšanai pretējā virzienā. Transportlīdzekļa *Toyota Celica* vadītājs apstājies un arī *N.K.* apturējis savu vadīto vieglo automobili. Tā kā pie transportlīdzekļa *Toyota Celica* vadītāja policijas darbinieki nepienāca, tas pēc kāda laika aizbrauca. Lieciniece *E.Dz.* paskaidro, ka *N.K.* policijas darbiniekam nav teicis, ka viņš gribējis apdzīt priekšā braucošo transportlīdzekli.

[11.7] Liecinieces *S.Dz.* 2008. gada 3. septembra tiesas sēdē sniegtās liecības, kurās lieciniece faktiski apstiprināja 2006. gada 8. septembra paskaidrojumā norādītos lietas faktiskos apstākļus.

[11.8] Liecinieces *E.Dz.* 2008. gada 3. septembra tiesas sēdē sniegtās liecības, kurās lieciniece norādīja uz tiem apstākļiem, kādus lieciniece norādījusi 2006. gada 8. septembra paskaidrojumā minēto.

[11.9] Liecinieka *A.T.* 2008. gada 15. oktobrī sniegtās liecības, kas būtībā sakrīt ar viņa 2006. gada 9. augusta ziņojumā norādīto.

[11.10] Liecinieka *R.A.* 2008. gada 15. oktobrī sniegtās liecības, kas apstiprina tos apstākļus, kādi minēti *R.A.* 2006. gada 31. augusta ziņojumā.

[12] LAPK 244. pantā noteikts, ka institūcija (amatpersona) pierādījumus novērtē pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatota uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi izpētītiem visiem lietas apstākļiem to kopumā, pēc likuma un tiesiskās apziņas.

Savukārt APL 154. pantā noteikts, ka tiesa novērtē pierādījumus pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, kā arī vadoties no tiesiskās apziņas, kas balstīta uz loģikas likumiem, zinātnes atziņām un taisnības principiem.

Nekādiem pierādījumiem nav iepriekš noteikta spēka, kas saistītu tiesu.

[13] Izvērtējot sprieduma [11.1] – [11.10] punktā minētos pierādījumus to savstarpējā kopsakarā, tiesa secina, ka ar administratīvā pārkāpuma protokolu, kurā nostiprināts pieteicēja vadītā transportlīdzekļa ātrums, ar policijas amatpersonu *A.T.* un *R.A.* ziņojumiem un tiesas sēdē sniegtajām liecībām, ir pierādīts, ka pieteicējs 2006. gada 13. jūlijā plkst. 20.12 vadīja transportlīdzekli Cēsu rajonā pa autoceļu Vidzemes šoseja - Cēsis no Vidzemes šosejas puses Cēsu virzienā ar ātrumu 125 kilometri stundā [pie atļautā braukšanas ātruma 90 kilometri stundā], tādējādi pārkāpjot CSN 115.1. apakšpunkta prasības, ar ko izdarīja administratīvo pārkāpumu, par kuru atbildība paredzēta LAPK $149.^{8}$ panta devītajā daļā.

[14] Pieteicēja uzskats, ka pārkāpumu, par kuru paredzēts sods LAPK $149.^{8}$ panta devītajā daļā viņš nav izdarījis, ir pretrunā ar iepriekš minētajiem pierādījumiem. Tiesa priekšroku konkrētajā lietā piešķir policijas amatpersonu procesuāli nostiprinātajiem pierādījumiem – protokolam un ziņojumiem, jo administratīvo pārkāpumu konstatējusi un protokolu par administratīvo pārkāpumu ir sastādījusi ceļu policijas amatpersona, kura atbilstoši likumdevēja gribai ir īpaši pilnvarota uzraudzīt ceļu satiksmes noteikumu ievērošanas kārtību atbilstoši CSN 7. punktam, kas nosaka,

ka ceļu satiksmi regulē un uzrauga policijas darbinieki un citas personas, kuras saskaņā ar likumiem un citiem normatīvajiem aktiem ir tam pilnvarotas, un nepieciešamības gadījumos sastādīt procesuālos dokumentus.

Likuma „Par policiju" 10. panta 6. punktā noteikts, ka policijas darbinieka pamatpienākumos cita starpā ietilpst arī pienākums novērst un pārtraukt administratīvos pārkāpumus, noskaidrot vainīgos, savas kompetences ietvaros sastādīt protokolus, izskatīt lietas par šiem pārkāpumiem vai arī nodot tās izskatīšanai pēc pakļautības.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā nav pamata uzskatīt, ka ceļu policijas inspektori, pildot valsts pārvaldes funkciju, būtu neatbilstoši notikušajam fiksējuši konkrēto pārkāpumu. Savukārt pieteicējs ir tā persona, kas bija fiksēta kā CSN pārkāpējs, līdz ar to tiesa atzīst, ka pieteicējam, noliedzot administratīvā pārkāpuma izdarīšanu, var būt interese izvairīties no administratīvās atbildības. No lietas materiāliem pievienotajiem ceļu policijas inspektoru ziņojumiem un protokola, kas uzskatāmi par nozīmīgiem pierādījumiem konkrētajā lietā, tiesa konstatē, ka pārkāpuma fiksēšanas brīdī ceļu policijas ekipāža, kontrolējot ceļu satiksmes noteikumu ievērošanu braucošā režīmā, atradusies vietā, no kuras bija labi pārredzama transportlīdzekļu kustība, tai skaitā arī pieteicēja vadītā transportlīdzekļa pārvietošanās, savukārt pieteicējs, iespējams, neredzēja to, ka transportlīdzekļa kustība tiek novērota, līdz ar to tiesai konkrētajā gadījumā nerodas šaubas par ceļu policijas amatpersonu fiksētā pārkāpuma būtību.

[15] No tiesas sēdē sniegtā pieteicēja paskaidrojuma izriet, ka pieteicējs apstrīd ceļu policijas amatpersonas veiktos ātruma mērījumus tāpēc, ka policijas darbinieki pieteicējam neuzrādīja radara mērījumus, kā arī neuzrādīja videoierakstu, kurā fiksēts pārkāpums. Tiesa atzīst, ka norādot uz šo argumentu, pieteicējs vēlējies, lai viņam tiktu uzrādīti pārkāpumu fiksējošie materiāli. Tiesa norāda, ka gadījumos, kad netiek veikta administratīvā pārkāpuma foto vai video fiksācija, šādus pierādījumus nav iespējams uzrādīt. Tomēr tiesa uzskata, ka foto un video fiksācija nav vienīgais veids, kā pierādīt administratīvā pārkāpuma esamību atbilstoši LAPK 243. pantam. Tiesas ieskatā pastāv iespēja pierādīt administratīvo pārkāpumu gadījumā, ja pārkāpums netika fiksēts video vai foto – nostiprināt policijas amatpersonu saņemtās ziņas par pārkāpuma faktiem procesuāli, t.i., sastādīt protokolu, noformēt dienesta ziņojumu, kas kā likumā noteiktie pierādīšanas līdzekļi apliecina administratīvā pārkāpuma faktiskos apstākļus.

Tiesa konstatē, ka mērierīces Stalker Nr.26679 mērījums nostiprināts administratīvā pārkāpuma protokolā, kas uzskatāms par būtiskāko pierādījumu izskatāmajā lietā, jo šis pierādījums ir dokumentēts uzreiz pēc notikuma un tiesai nerodas šaubas par tā likumību. Tiesa atzīst, ka ar mērierīcēm Stalker iegūtie un procesuāli nostiprināti fakti var kalpot par ticamiem pierādījumiem administratīvā pārkāpuma lietās atbilstoši LAPK 243. panta otrajai daļai.

Savukārt pieteicēja paskaidrojums par to, ka viņam netika uzrādīti radara mērījumi ir vērtējami kritiski, jo lietā nav pierādījumu tam, ka viņš būtu pieprasījis un viņam būtu atteikts parādīt radara mērījumus, par to neliecina pieteicēja izsauktie liecinieki. Lietā ir pierādījumi *A.T.* un *R.A.* tiesas sēdē sniegtās liecības], ka pieteicējs uzrādīt radara mērījumus lūdza pēc protokola sastādīšanas, kad tos vairs nevarēja uzrādīt, jo bija veikti citi mērījumi.

Tiesas ieskatā, ja persona uzreiz izsaka policijas darbiniekam šaubas par fiksētā ātruma pareizību un lūdz uzrādīt radara mērījumu, policijas darbiniekam būtu nepieciešams uzrādīt personai mēraparāta mērījumu ar fiksēto ātrumu, lai izslēgtu personas iespējamās šaubas par mēraparāta fiksēto braukšanas ātrumu, ievērojot Valsts pārvaldes iekārtas likuma 10. panta piektajā daļā nostiprināto principu, ka valsts pārvalde savā darbībā ievēro atklātību pret privātpersonu un sabiedrību. Tomēr tajā pat laikā jāņem vērā, ka ātruma mērierīces rādījuma uzrādīšana tiesību normās nav paredzēta kā obligāts nosacījums protokola noformēšanai. Tādējādi nav pamata atzīt, ka

radara neuzrādīšana uzskatāma par procesuālo tiesību normu pārkāpumu. Turklāt konkrētajā gadījumā, ņemot vērā, ka policijas darbinieki protokola noformēšanas laikā veica citus mērījumus, radara mērījumu pieteicējam pēc protokola noformēšanas vairs nebija iespējams uzrādīt.

[16] Tiesa kritiski vērtē pieteicēja pieteikumā izteikto argumentu, ka viņam ir šaubas, vai radars spēj tik īsā laika sprīdī fiksēt pirmās automašīnas braukšanas ātrumu un uzreiz otrās automašīnas braukšanas ātrumu, ja distance starp abām automašīnām ir apmēram pieci metri.

Tiesa konstatē, ka ar policijas amatpersonu *A.T.* un *R.A.* ziņojumiem un tiesas sēdē sniegtajām liecībām ir pierādīts, ka pieteicēja vadītās automašīnas ātrums tika mērīts, kad pieteicējs vēl tuvojās priekšā braucošajai automašīnai, nevis tad, kad pieteicējs aiz tās atradās apmēram piecu metru attālumā.

[17] Pieteicējs tiesas sēdē izteica argumentu, ka *A.T.* apgalvojums par pieteicēja familiāro uzvedību ir apmelojošs. Uz to liecinieks *A.T.* paskaidroja, ka pieteicējs, kuru *A.T.* nepazīst personīgi, uzrunāja *A.T.* uz „tu", kas liecina par familiāru izturēšanos pret amatpersonu. Tiesa atzīst, ka šī argumenta vērtējumam no tiesību viedokļa nav nozīmes lietas pareizā izspriešanā, jo pieteicējs konkrētajā gadījumā saukts pie atbildības par atļautā braukšanas ātruma pārsniegšanu, nevis par nereglamentētu izturēšanos pret amatpersonu, līdz ar to šo argumentu tiesa nevērtē.

[18] Atbilstoši APL 250. panta pirmajai daļai administratīvajā procesā tiesa noskaidro, vai administratīvais akts izdots, ievērojot procesuālos un formālos priekšnoteikumus, vai tas atbilst materiālo tiesību normām, un vai administratīvā akta pamatojums attaisno adresātam uzlikto pienākumu.

Pārbaudot pārsūdzēto lēmumu atbilstoši APL 250. panta pirmajā daļā ietvertajiem administratīvā akta pārbaudes nosacījumiem, tiesa secina, ka atbildētāja amatpersona, pieņemot pārsūdzēto lēmumu, ir pārbaudījusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos materiālus un izvērtējusi pieteicēja sūdzībā norādītos iebildumus. Ņemot vērā iepriekšminēto, tiesa secina, ka atbildētājs pirms lēmuma pieņemšanas ir pilnīgi un vispusīgi veicis administratīvā pārkāpuma lietā nepieciešamo apstākļu noskaidrošanu, tādējādi atbildētājs ir izpildījis APL 59. panta pirmās daļas prasības, kas paredz, ka pēc administratīvās lietas ierosināšanas iestāde iegūst informāciju, kas saskaņā ar normatīvajiem aktiem ir nepieciešama, lai pieņemtu attiecīgo lēmumu. Pārsūdzētais lēmums atbilst materiālo tiesību normām un vispārējiem tiesību principiem. Izdodot pārsūdzēto lēmumu, ir ievērota lietas piekritība, ņemts vērā personas viedoklis, aktā ir norāde uz lietā savāktajiem pierādījumiem un piemērotajām tiesību normām.

Ņemot vērā, ka par administratīvajiem pārkāpumiem atbilstoši LAPK 149.^{8} panta devītajai daļai paredzēts konstants soda apmērs, tad atbildētājam, saucot pie atbildības pārkāpējus, papildus nav jāveic lietderības apsvērumi šajā tiesību normā paredzētā administratīvā soda piemērošanai. Līdz ar to tiesa secina, ka pārsūdzētā lēmuma pamatojums attaisno pieteicējam piemēroto administratīvo sodu.

[19] Ņemot vērā spriedumā iepriekš konstatēto, tiesa atzīst, ka Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka 2006. gada 4. septembra lēmums Nr.119 ir tiesisks un pamatots. Pieteicējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības saskaņā ar LAPK 149.^{8} panta devīto daļu par CSN 115.1. apakšpunkta pārkāpumu.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246. - 251. pantu, 289. - 291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *N.K.* pieteikumu par Valsts policijas Galvenās Kārtības policijas pārvaldes Sabiedriskās drošības pārvaldes priekšnieka 2006. gada 4. septembra lēmuma Nr.119 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvajā rajona tiesā.

Tiesnese I. Kaļiņina